

Ponesrečena polšja lov.

Da, pred petimi leti je bilo, ko sem šel prvič loviti polhe. Polšja lov! No, to ni karsibodi. Še zdaj se spominjam, s kakimi občutki sem bral prvič Jurčičev spis o polhih. Že takrat sem sklenil, da enkrat sam poskusim, kako se lovijo polhi. In ta prilika se mi je ponudila prav ondaj — pred petimi leti.

Takrat sem bil v šesti šoli. Počitnice so bile prijetne. Kako tudi ne? Saj v dijaškem življenju so vendar-le najlepše počitnice. — A te počitnice so se nagibale skoro koncu. Tedaj se pa navadno začena polšja lov. Bilo nas je več dijakov iz naše vasi. Moj brat je bil takrat drugo leto na Dunaju, kjer je študiral na višjih šolah.

„Ti, Resnikov Albin mi je pravil, da gredó danes zvečer na polhe“, me ogovori nekega dne brat

„Kdo pa gre?“ ga vprašam.

„I, kdo? Vsi študentje, kar je večjih. Zalarjev Andrej, Urarjev Stanko, Primožev Francelj in živinozdravnik. Povabil je tudi naju. Kaj praviš ti?“

„Nič ne bi bilo napačno, ko bi šla tudi midva. Samo ne vem, kaj bodo oče rekli? Onega dne sem jim nekaj omenil, da bi šel rad na polhe, pa veš, kaj so mi rekli: „Pameten bodi, pameten, ti ne veš, kaj je gora.“

„Eh, očeta bova že pregovorila, greva torej?“

„No, če je tebi prav, meni je tudi. Samo s seboj morava vzeti kaj. Veš, če homo celo noč v gori, bova lačna in pa zeblo bo naju. In pa obleči se morava dobro. Kam pa gremo pravzaprav na polhe?“

„No, to naj te ne skrbi! Resnikov Albin je rekel, da je že vse oskrbljeno. Z nami gre stari Jurko, izkušen polhar. On ima že tudi „škatlje“ pripravljene, ki jih bomo rabili. So že v gori, kamor jih je odnesel Jermanov lovec. Kar se tiče prigrizka, tudi ne skrbi. Vsak vzame nekaj s seboj: Resnikov Albin steklenico vina, živinozdravnik ravnotako, Urarjev Stanko slivovke, kruha in sira. Vsega bo dovolj. V gozdu napravimo velikanski ogenj in pekli bomo krompir, polhe, „štoke“ in bogve kaj še. Boš videl, kako bo prijetno. — No, zeblo naju pa tudi ne bo. Ti vzameš očetovo debelo suknjo, jaz pa njih havelok. Oblečeva staro obleko, natakneva kake stare klofete pa sva prava pravcata polharja.“

Brat je odšel na vas, jaz sem ostal v sobi. Torej danes je tisti dan, ko gremo na polhe. Začel sem napravljati obleko, kakor mi je naročil brat.

„I, kaj pa iščeš?“ me vpraša sestra.

„Staro obleko.“

„Kam pa boš? Morda greš na goro?“

„Da, v goro, v goro. Na polhe gremo.“

„Beži, beži. In France?“

„Tudi.“

„Misliš, da vaju bodo oče pustili? Le pameten bodi!“

„Zakaj naju pa ne bi pustili?“

„No, boš videl: jaz vem, da vama ne bodo dovolili.“

Oče so bili na dvorišču.

„Poglejte, oče“, pravi sestra, „kaj se menita, da gresta polhe loviti.“

„Greva, jih greva!“ se oglasi jaz.

„Ej, saj ne gresta, ne“ Tega pa ne, da bi se mi vidva vlačila po grmovju — pa po noči. Tega ne trpim“, oglasé se oče.

Z vso odločnostjo so govorili. Nisem si skoraj upal ugovarjati. Izgubil sem bil že vse upanje, da bi nama dovolili. Vendar sem rekel:

„Oh, oče, saj boste dovolili, kajne, da boste?“

„Ne, ne bom dovolil. Jaz vem, kaj je gora in kaj je mrzla noč. — Kje je pa France? On vendar ni tako neumen?“

„K Resnikovemu Albinu je šel, da se zmeni, kdaj da gremo.“

Uvidel sem, da se ne dá z očetom dosti govoriti. Šel sem toraj na vas popolnoma prepričan, da ne bom šel loviti polhov. Iskal sem brata. Pri Urarju sem ga dobil. Povedal sem mu mnenje očetovo.

„Že vse je pripravljeno, pa da bi oče ne dovolili? To pa res ni nič“, se je jezil.

Šla sva domov. Oče so ravno nekaj pospravljali.

„France, prav, da si prišel: Anton hoče iti na vsak način na polhe“, se oglašé.

„Saj bom šel tudi jaz“, pojasni brat hladnokrvno.

„Kaj, tudi ti si tako neumen? Škoda, da si že toliko star, pa ne misliš ped naprej.“

„Jaz ne vem, kaj pač vi vidite? Saj veste, da ne hodiva po slabih potih.“

„Nič vama ne pravim, ali ostanita doma, pa je. Meni nekaj pravi, da ne bo prav, če vaju pustim. Gora, pa še ponoči, ne, nikakor ne!“

„Ali, oče, saj bova kmalu prišla.“

„I, no, pa ju pustite, če bosta kmalu prišla“, je zaprosila sestra.

„Če že vsi tako silite, pa naj gresta. Toda povem vama, ne bode prav.“

Midva z bratom sva poskočila. Imela sva očetovo dovoljenje. Saj je bil pa tudi že zadnji čas, da so oče dovolili, kajti drugi polharji so že bili vsi napravljeni na pot. Oblekla sva torej staro obleko in hajdi na polhe!

(Konec prih.)

Zvezdica je zablestela . . .

Zvezdica je zablestela
Vrh neba,
Dušica se je ločila
Od sveta.

Oh, kako plakali v noči
So za njo,
Ko od src ljubečih vzela
Je slovo!

Zvezdica je ugasnila
Sred zvezdā,
Dušica se je smejala
Sred nebā.

Cvetko Slavin.

